

РЕШЕНИЕ

№ 7036

гр. София, 26.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Елка Атанасова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **7938** по описа за **2021** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Производството е образувано по касационна жалба на Р. Б. Ч., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес в [населено място], чрез адв. П. П. от САК, срещу РЕШЕНИЕ от 23.06.2021г. по НАХД № 7792/2020 по описа на СРС, НО, 96-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 19-4332-009812/29.05.2019г. на Началник Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на касатора Ч. на основание чл. 174, ал. 3 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание глоба в размер на 2000 лева и на основание чл. 177, ал. 1, т. 2 ЗДвП – глоба в размер на 300 лв. за нарушение не чл. 150, ал. 1 ЗДвП.

Касаторът оспорва решението като неправилно и необосновано. Твърди, че същото е постановено в противоречие със събраните по делото писмени и гласни доказателства. Излагат се доводи, че съдът необосновано е приел, че касаторът е управлявал МПС, във връзка с което е издадено НП, въпреки че е разпитан свидетел, който е потвърдил, че именно той е бил водачът. Поддържа се наличие на противоречие в показанията на разпитаните свидетели – служители на МВР. Релевира се неправилност на съдебното решение с оглед всичко изложено и моли – решението да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което да се отмени процесното наказателно постановление.

В съдебно заседание –касаторът не се явява, представлява се от адв. П., който поддържа касационната жалба вкл. По представените писмени бележки.

Ответната страна – не изпраща представител и не изразява становище.

Представителят на СРС предлага да се отхвърли касационната жалба като неоснователна.

Административен съд София – град, като обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество - касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Във връзка с гореизложеното се установява следното:

СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в производство без допуснати процесуални нарушения, вкл. съществени такива. Приел, е че безспорно са установени релевантните по спора факти, свързани със следните обстоятелства – на 18.05.2019 г., около 00.40 часа, в [населено място], по [улица]с посока на движение към [улица], касаторът Ч. управлявал л.а. марка „Ф.“, модел „Голф“ с рег. [рег.номер на МПС] , като в автомобила се намирили още две лица. Пътният участък бил добре осветен и тези обстоятелства били възприети непосредствено от служители от АП-152 към 07 РУ-СДВР –К. Д. и Б. С.. След подаден знак със стоп-палка по образец на МВР за спиране на управлявания от Ч. л.а. „Ф.“ същият спрял на около 15-20 метра след посоченото му от служителя на СДВР място. Свидетелите Д. и С. видели много добре, че водачът на автомобила – Ч., се разменя на шофьорското място с друго лице, намиращо се в същото МПС. Преди извършване на проверката Ч. излязъл от неустановена врата на автомобила, изблъскал св. Д. и побягнал в посока [улица]. Св. С. подгонил Ч., след което го задържал и го върнал до автомобила, за да му бъде извършена проверка. Касаторът бил поканен да бъде тестван с техническо средство „Алкотест дрегер“ 7410+, но същият категорично отказал. На същия бил издаден талон за медицинско изследване, което не изпълнил. При проверката било установено, че Ч. не притежава свидетелство за управление на МПС – такова никога не му било издавано. При тези констатации от свидетеля О. – мл. автоконтрольор в екип на ОПП – СДВР, който бил повикан на място за съдействие, на Ч. бил съставен АУАН за нарушения по чл. 174, ал. 3 и по чл. 150, ал. 1 от ЗДвП, който същият подписал, като възразил, че не е карал.

За да потвърди НП, СРС е анализирал подробно и задълбочено представените писмени доказателства и гласните доказателствени средства, събрани чрез разпитите на свидетелите, като е преценил тяхната достоверност, както поотделно, така и в съвкупност, като е стигнал до извод, че следва да бъдат кредитирани показанията на свидетелите С., Д., О. и Г. като незаинтересовани и обективни. По отношение на показанията на свидетелите И. и Л. е приел, че са лаконични и противоречиви, както по отношение на останалия доказателствен материал, така и сами по себе си, поради което ги е кредитирал само частично. При този анализ е стигнал до извод, че е безспорно доказано, че процесният автомобил на посочената в НП дата е управляван от касатора Ч., който от обективна и субективна страна е извършил вменените му нарушения на чл. 174, ал. 3 и чл. 150, ал. 1 ЗДвП.

Касационната инстанция намира решението на СРС за правилно и законосъобразно в цялост.

На първо място, следва да се посочи, че са правилни, обосновани и логични изводите на въззивния съд относно анализа на събрания по делото доказателствен материал, по-специално касателно свидетелските показания на разпитаните свидетели. Настоящата касационна инстанция споделя напълно изложените мотиви, съгласно които следва да кредитират показанията на свидетелите С., Д., О. и Г., за разлика от тези на И. и Л.. Както правилно е посочил районният съд, последните следва да се ценят под условие, че кореспондират с останалия доказателствен материал, и да се държи сметка на това, че тези лица имат лични отношения с касатора и вероятно са заинтересовани от изхода на делото. Освен това същите са противоречиви, а и самият свидетел И. споделя, че е бил в нетрезво състояние и не помни много по случая. Неясно защо акцентира върху това, че длъжностните лица са употребили сила спрямо Ч. без да има причина за това. В тази връзка районният съд правилно се е позовал на представеното по делото съдебномедицинско удостоверение от 19.05.2019г., от което се установява, че увреждането му е настъпило преди проверката на [улица]и е нанесено от лица, които са познати на същия, а не служители на МВР, с които, както е безспорно по делото, касаторът няма познанство или отношения извън извършената проверка. С оглед на това настоящият касационен състав намира, че същите не следва да бъдат кредитирани. От друга страна, от показанията на свидетелите С., Д., О. и Г., както и докладна записка на Д. от 18.05.2019г. се установява безспорно, че Ч. е управлявал лекия автомобил в момента, когато е бил спрян за проверка. Също така безспорно е, че същият е отказал да бъде тестван с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта, срещу което не е възразил при съставяне на акта.

Съгласно нормата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП „водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв“. Видно е, че със самия отказ да бъде тестван касаторът е изпълнил от обективна и субективна страна състава на вмененото му нарушение. Безспорно за посоченото деяние се предвижда, че се налагат кумулативно две наказания – лишаване от право за управление на МПС и глоба, в абсолютни размери. Следва да бъде подчертано, че предвидените наказания не са алтернативни и административно-наказващият орган не може да избира кое от тях да приложи, но при лишаване от право да управлява МПС следва лицето да придобило посоченото право. Не може да бъде лишен от нещо, което не притежава, поради което при изложената хипотеза обосновано СРС се е позовал на Постановление №1 от 17.01.1983г. на Пленума на ВС и е посочил, че не може адресатът с НП да се лиши от права, които не притежава.

По отношение на нарушението на чл. 150, ал. 1 ЗДвП настоящият касационен състав

също намира, че деянието е безспорно доказано, както въз основа на разпита на свидетелите и съставения АУАН, така и на представения по делото справка-картон на Ч.. Видно от последния касаторът не притежава СУМПС и никога не е притежавал. Установява се също, че това нарушение не е изолирано – касаторът е нарушавал многократно установените със ЗДвП правила, включително чл. 150, ал. 1 – има издадени 5 бр. НП за същото нарушение, които са влезли в сила. Това обуславя и по-високата степен на обществена опасност на дееца, който очевидно проявява трайна тенденция да нарушава правилата и да управлява МПС, без да е правоспособен водач, като застрашава останалите участници в движението. Районният съд обосновано е посочил че, наред с това в случая са налице множество отегчаващи вината му обстоятелства, което налага извод, че определеното наказание в размер на максимума по закона е справедливо и законосъобразно. Съгласно чл. 177, ал. 1, т. 2 ЗДвП „наказва се с глоба от 100 до 300 лв., който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е загубил правоспособност по реда на чл. 157, ал. 4, или след като свидетелството му за управление на моторно превозно средство е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, или е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено“.

По изложените съображения СЪДЪТ намира, че и в тази част НП е законосъобразно като издадено от компетентен орган /съгласно Заповед № 8121з-515/14.05.2018г. на министъра на вътрешните работи, Заповед № 8121к-9034/02.05.2019г. за временно преназначаване и акт за встъпване в длъжност от 09.05.2019г. на АНО – Г. Б./, при спазване на установената в чл. 57, ал. 1 форма и процесуалните правила, както и в съответствие с материалноправните разпоредби, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 и 2 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XIX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 23.06.2021г. по НАХД № 7792/2020 по описа на СРС, НО, 96-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.